

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3062/2020
25.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Татјана Јовановић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије – Министарства правде, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 8403/19 од 30.10.2019. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж 8403/19 од 30.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду број П 5709/17 од 23.05.2019. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му на име материјалне штете по основу изгубљене зараде за период од 01.10.2008. године до 01.09.2010. године исплати износ од 5.482.280,00 динара, са законском затезном каматом почев од 23.05.2019. године као дана пресуђења па до исплате. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара, у року од 15 дана.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж 8403/19 од 30.10.2019. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио је пресуду Вишег суда у Београду, а одбио је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете од стране другостепеног суда, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и због битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14.... 87/2018, 18/2020), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да је 26.09.2008. године тужилац лишен слободе и задржан 48 сати на основу решења МУП РС –ДП-УКП-Службе за борбу против организованог криминала – Одељење за сузбијање организованог финансијског криминала, Одсек за сузбијање корупције број КУ 50/08, ЛС 81/08 од 26.09.2008. године, због постојања основане сумње да је извршио кривично дело из члана 359. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Након полицијског задржавања од 48 сати тужилац је пуштен на слободу 28.09.2008. године, а решењем Окружног суда у Београду број Ки 902/08, Кв 2862/08 од 30.09.2008. године је одбијен предлог ОЈТ у Београду да се према тужиоцу одреди притвор. Пресудом Вишег суда у Београду број К 668/12 од 11.06.2014. године, потврђеном пресудом Апелационог суда у Београду број Кж1 61/15 од 23.05.2015. године, тужилац је ослобођен од оптужбе. Тужиочево обраћање Министарству правде Републике Србије од 15.06.2017. године са захтевом за постизање споразума ради накнаде материјалне штете због неоснованог лишења слободе и неоснованог вођења поменутог кривичног поступка је остало без одговора. Тужилац је у овој парници тражио накнаду материјалне штете на основу изгубљене добити за период од 01.10.2008. године до 01.09.2010. године у висини од 5.482.280,00 динара, колико износи динарска противвредност неоствареног адвокатског хонорара уговореног са фирмом „...“ ...у паушалном месечном износу од по 2.000 евра.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да није основан тужбени захтев тужиоца у смислу члана 189. у вези са чланом 155. и чланом 154. Закона о облигационим односима-ЗОО зато што измакла корист подразумева да је настала штета изостанком добити који се основано могао очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чија реализација је спречена штетниковом радњом или пропуштањем, па како тужилац пре штетног догађаја није остваривао добитак у односу на који је у овој парници тражио накнаду штете, оцењено је да се његово стицање прихода по том основу према редовном току ствари није могло очекивати.

Правилно су нижестепени судови оценили чињеницу да између тужиоца као адвоката и фирме „...“ ... није било писаног уговора о пружању адвокатских услуга у периоду пре притварања (26.09.2008. године) и да је уговор закључен тек 27.01.2011. године. Нижестепени судови су ценили тврдњу тужиоца да је са фирмом „...“ имао усмено постигнут договор за заступање у висини наведеног паушалног хонорара и да је такав договор постигнут у септембру 2008. године, али да до потписивања није дошло зато што је због медијске хајке везане за тужиочево име, менаџмент фирме страховао за свој пословни углед и рејтинг на тржишту. Међутим, не може се прихватити тужиочева тврдња да је умањење његовог рејтинга због полицијског задржавања од 48 часова иако пропраћено у медијима, у узрочно последичној вези са незакључивањем уговора. Ово зато што је писани уговор са овом фирмом тужилац закључио 27.01.2011. године у време када је вођен кривични поступак против тужиоца чији је исход тада био неизван. Кривични поступак је довршен ослобађајућом пресудом, али тек 23.03.2015. године. Правилно су нижестепени судови ценили чињеницу да на умањење тужиочевог рејтинга у односу на фирму „...“ није утицао кривични поступак који је вођен против њега током кога је био лишен слободе у периоду од 12.04.2006. године до 04.02.2008. године, као ни кривични поступак који због којег је и дошло до полицијског задржавања од 48 часова јер је тужилац закључио уговор са том фирмом у току 2011. године. Зато се не може прихватити тврдња да је само полицијско задржавање тужиоца толико нарушило његов рејтинг да не дође до закључења уговора.

При томе и сам тужилац тврди да је након пуштања из притвора почео преговоре са фирмом „...“ у вези са закључењем уговора. За спорни период 01.10.2008. године до 01.09.2010. године тужилац није имао закључени уговор, те је на основу члана 238. став 1. ЗПП његов тужбени захтев оцењен као недоказан. Наиме, тужилац није доказао да због његовог умањеног угледа није дошло до закључења писменог уговора са фирмом „...“ за утужени период, односно да постоји узрочно последична веза полицијског притвора од 48 h и незакључења уговора и зато његов тужбени захтев није основан.

Суд је ценио ревизијски навод тужиоца да је другостепени суд учинио битну повреду поступка зато што је без отварања главне расправе и без извођења доказа оценио исказе сведока ББ и тужиоца које је првостепени суд саслушао, а није дао никакву оцени њихових исказа, ни да ли их прихвата, ни да ли их не прихвата. Врховни касациони суд налази да је другостепени суд у образложењу пресуде говорећи о исказу сведока ББ и тужиоца навео и речи: „првостепени суд основано није прихватио као поуздане“ и да је тиме учинио битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. и 383. став 3 и 4. ЗПП, али је оценио да се ради о релативно битној повреди поступка која није утицала на правилност пресуђења. Ово стога што су нижестепене пресуде засноване на писменим доказима, а не на исказу сведока ББ и тужиоца у погледу постојања њиховог усменог договора. Одлуке нижестепених судова су засноване на чињеници да између тужиоца и „...“ у релевантном периоду није дошло до закључења писменог уговора, а сведок ББ је само запослен у „...“. Нижестепени судови су своје закључке извели на основу писмене документације о дужини трајања претходног кривичног поступка иведеног времена у притвору, трајању другог кривичног поступка у коме је ослобођен као и датуму закључења уговора између тужиоца и фирме „...“.

Врховни касациони суд је ценио и преостале ревизијске наводе тужиоца, па је закључио да се неосновано побија правилност пресуђења, па је оценио да ревизија тужиоца није основана на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић